

thi det er et Spørgsmaal, som er af overordentlig Betydning for hele vort Samfund, ligesom det er det for vort Landbrug.

Jeg maa sige, at jeg er heller ikke saa veltilfreds med den højtærede Udenrigsministers Svar angaaende den omhandlede Sag, idet den højtærede Udenrigsminister jo navnlig holdt sig til Spørgsmaalet om Hestetolden; det er jo ogsaa den, som har været fremhævet saa tidt. Men jeg vil sige, at det er ikke den, der egentlig har størst Interesse, selv om jeg selvfølgelig ikke vil underkende, at den ogsaa har Betydning. Det, der har den store Interesse, er Kvægtolden, ogsaa under Hensyn til, at den muligvis vil stige senere hen. Naar det er blevet sagt, at Tidspunktet ikke var inde til at gøre noget deroverfor, vil jeg snarere sige, at Tidspunktet maaske allerede er forpasset, og at der burde være grebet ind paa et tidligere Tidspunkt og optaget Forhandlinger, saaledes at man virkelig paa det nuværende Tidspunkt kunde have været nogenlunde klar over, hvad det var, man vilde gøre. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Udenrigsminister, om han ikke vil tage det Forslag op til Overvejelse, at der kunde blive nedsat et saadant Rigsdagsudvalg, og at dette snart kunde blive nedsat.

Til den højtærede Landbrugsminister vil jeg ogsaa gerne henvende et Par Ord, idet ogsaa han har opfattet den Tale, som jeg holdt, ganske forkert. Hvorvidt den højtærede Landbrugsminister har opfattet den forkert eller vilde opfatte den forkert, ved jeg ikke; men i hvert Fald vil jeg sige, at naar den højtærede Landbrugsminister siger, at de store Landbrugere kunde maaske være interesserede i, at man fik Told paa den tyske Rug, paa Foderstoffer og paa Kunstgødning o. s. v., saa er det jo ganske ved Siden af. I det hele taget er det, som den højtærede Landbrugsminister prøver paa, at ville sætte det større og det mindre Landbrug op imod hinanden, ikke nogen god Opgave at sætte sig; tværtimod gælder det om, at man indenfor Landbruget staar sammen, fordi Interesserne der selvfølgelig er de samme. Det kunde aldrig falde mig ind at kræve, at der skulde lægges Told paa Rug eller Foderstoffer eller Kunstgødning, selvfølgelig ikke, for man beskatter da ikke de Raavarer, man skal bruge, hverken dem,

der skal bruges til Industrien eller til Landbruget. De to, det store og det mindre Landbrug, har fælles Interesser, nemlig den, at det gælder om at producere saadan, at man kan faa det bedst mulige Resultat ud af sit Arbejde, saaledes at man kan producere meget og producere billigt; der ligger derfor ingen Forskel imellem dem paa de Punkter. Naar den højtærede Landbrugsminister vil fremstille det, som om der er en Forskel, og som om jeg repræsenterer den Del af Landbruget, som ønsker, at man skulde have Told paa de nævnte Varer, vil jeg tilbagevise det som noget, jeg aldrig har sagt, og som noget, jeg selvfølgelig heller ikke mener. Det, jeg har sagt, er, at Landbrug og Industri i en saadan Situation kan hjælpe hinanden, og det vil jeg gerne være med til udfra de Betragtninger, som jeg gjorde gældende under min første Tale. Jeg skal for øvrigt ikke tage Tingets Tid med at udvikle det igen, som jeg sagde forleden Dag.

Den højtærede Landbrugsminister nævnte, at jeg havde krævet, at der skulde være Told paa Heste. Det har jeg ikke sagt noget om. Jeg har blot sagt, at der kommer en Mængde Heste ind i Landet ganske frit, uden at vi foretager noget. Der var ogsaa her en Tendens til, at man vilde sætte det lille Landbrug op imod det store. Men det bør man ikke gøre. Jeg er overbevist om, at det mindre Landbrug tidt kunde være bedre tjent med at bruge en lille jydsk Hest i Stedet for at faa de norske og de russiske Heste herind, som jo er meget dyrere for Tiden, og at man ogsaa paa det Punkt kunde hjælpe hinanden. Der er ingen Grund til at stille de to, det store og det lille Landbrug, saadan i Modsætningsforhold til hinanden.

Jeg vil saa gerne sige nogle ganske faa Ord til det ærede Medlem Hr. Wilmann i Anledning af hans Tale om Over Skyldraadets Forhøjelse af Ejendomsskylden. Jeg er stadig af den Opfattelse, at Statistikken for Handelsprisen ikke bør lægges til Grund for Vurderingen, fordi „Handel og Vandel“ udtrykker noget andet end den rene Handelspris, udtrykker noget i Retning af — som jeg sagde forleden Dag —, hvad man forstaar ved Forrentningsevnen, det, som en fornuftig Mand kan give for en Ejendom, som han skal kunne leve af. Efter min